

Antonio Hill

Dodelijke zomer

Vertaald door M. Vanderzee

SIGNATUUR

2012

vroeger

Ik heb al lang niet meer aan Iris gedacht en al evenmin aan de zomer waarin ze stierf. Ik neem aan dat ik haar heb willen vergeten, zoals ik eerder alle nachtmerries en ellende uit mijn jeugd uit mijn herinnering had gewist. En nu, nu ik me haar dan wel herinner, zie ik alleen maar de laatste keer voor me dat ik haar heb gezien, alsof die beelden alle voorafgaande hebben bedolven. Ik hoef mijn ogen maar te sluiten of ik ben weer in die grote kampeerboerderij, in de slaapzaal met lege bedden, die op de volgende groep kinderen staan te wachten. Ik ben zes, op kamp, en kan niet slapen omdat ik bang ben. Nee, ik lieg. Die nacht gedroeg ik me juist moedig: ik trok me niets aan van de regels en ging in het donker op zoek naar Iris. Maar toen ik haar vond dreef ze dood in het zwembad, met een heleboel poppen om zich heen.

woensdag

1

Meteen toen zijn wekker begon te rinkelen zette Héctor hem uit. Het was acht uur 's ochtends. Hoewel hij uren wakker had gelegen, voelde hij zich zwaar en slaperig, en hij kwam slechts met moeite uit bed om te gaan douchen. Het koude water maakte hem klaarwakker en leek zijn jetlag bijna helemaal weg te spoelen. Gistermiddag was hij namelijk vanuit Buenos Aires teruggekeerd naar Barcelona, met een vlucht waaraan geen einde leek te komen, en die zelfs nog veel langer had geduurd dan normaal omdat zijn koffer spoorloos was verdwenen en hij lang bij de bagagebalie had moeten wachten voordat ze hem duidelijkheid konden geven. De medewerkster die hem hielp – en die in een vroeger leven ongetwijfeld een vreselijk strenge gouvernante in Engeland was geweest – keek hem vol weerzin aan, alsof zijn koffer een levend wezen was dat op eigen initiatief een andere, veel sympathiekere eigenaar had gezocht.

Hij droogde zich goed af en stelde geïrriteerd vast dat het zweet alweer van zijn voorhoofd liep: zo heet waren de zomers in Barcelona nu. Vochtig en kleverig als een smeltend ijsje. Met de handdoek om zijn middel gewikkeld keek hij naar zichzelf in de spiegel. Hij zou zich eigenlijk moeten scheren. Ach, onzin! Hij liep terug naar de slaapkamer en zocht in de halflege kast naar een onderbroek. Gelukkig maar dat in de verdwenen koffer alleen zijn winterkleding zat. Een overhemd met korte mouwen en een broek had hij dan ook zo gevonden. Daarna ging hij op blote voeten op het bed zitten en haalde diep adem. Omdat de jetlag toch nog niet helemaal was verdwenen, kon hij amper de verleiding weerstaan om weer te gaan liggen, zijn ogen te sluiten en de afspraak te vergeten die hij om tien uur had, hoewel hij goed wist dat hij daartoe niet in staat was. Héctor Salgado ging namelijk altijd naar zijn afspraken. Al heb ik een afspraak met mijn eigen beul, zei hij in zichzelf met een spottend lachje. Met zijn rechterhand zocht hij op het nacht-

kastje naar zijn mobiele telefoon. De batterij was bijna leeg en het schoot hem plots te binnen dat de oplader in die vervloekte koffer zat. Gisteren had hij zich te moe gevoeld om met iemand te bellen, hoewel hij diep in zijn hart misschien wel had gehoopt dat zij hem zouden bellen. Hij zocht in de agenda het nummer van Ruth en staarde een paar seconden naar het schermje alvorens op de groene toets te drukken. Hij belde haar altijd op haar mobiele telefoon, ongetwijfeld om er niet aan herinnerd te worden dat ze ook een vast nummer had. Een huis. Een relatie. Hij hoorde haar slaperige stem in zijn oor fluisteren: ‘Héctor ...’

‘Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Nee ... Nou ja, een beetje.’ Op de achtergrond hoorde hij gesmoord gelach. ‘Maar ik moest toch opstaan. Wanneer ben je aangekomen?’

‘Het spijt me. Gistermiddag, maar die klootzakken zijn mijn koffer kwijt en dat heeft me een halve dag gekost. De batterij van mijn mobieltje is bijna leeg. Ik wilde alleen maar even laten weten dat ik goed ben aangekomen.’

Plotseling voelde hij zich volkomen belachelijk. Als een kind dat zijn mond niet kan houden.

‘Hoe was je reis?’

‘Rustig,’ loog hij. ‘Zeg, slaapt Guillermo nog?’

Ruth lachte.

‘Altijd wanneer je uit Buenos Aires terugkomt heb je een Argentijns accent. Guillermo is er niet – had ik je dat niet verteld? Hij is een paar dagen naar het strand, in het huis van een vriend,’ antwoordde ze. ‘Maar ongetwijfeld slaapt hij nu,’ voegde ze er meteen aan toe.

‘Vast, ja.’ Er viel een stilte, iets wat de laatste tijd wel vaker gebeurde wanneer ze met elkaar praatten. ‘En hoe is het met hem?’

‘Met hem goed, maar als hij nog lang zo opstandig blijft, zweer ik dat ik hem voldoende gefrankeerd naar je retour zend.’ Ruth lachte.

Hij herinnerde zich haar lach en de felle glans die ze daarbij altijd in haar ogen kreeg. Ze veranderde van toon: ‘Zeg, Héctor, weet je al iets meer over wat er met je op je werk gaat gebeuren?’

‘Om tien uur heb ik een afspraak met commissaris Savall.’

‘Oké, vertel me daarna hoe het gegaan is.’

Opnieuw viel er een stilte.

‘Zullen we samen lunchen?’ vroeg Héctor op gedempte toon. Haar antwoord bleef langer uit dan nodig was.

‘Het spijt me, maar ik heb al een afspraak.’ Even dacht hij dat de batterij van zijn mobieltje nu helemaal leeg was, maar uiteindelijk ging haar stem verder: ‘We kunnen later afspreken om koffie te drinken ...’

Toen was het echt afgelopen. Voordat hij antwoord kon geven was zijn mobieltje in een dood stuk metaal veranderd. Hij keek er woedend naar. Vervolgens viel zijn blik op zijn blote voeten. En alsof het korte telefoongesprek hem veel energie gegeven had, sprong hij overeind en liep naar de kast vol lege kleeerhangers.

Héctor woonde op de bovenste etage van een pand met drie verdiepingen. Niets speciaals, een van die vele typische woningen in de Poblenou-buurt, vlak bij een metrostation en een paar straten verwijderd van een *rambla* die in geen enkele reisgids voorkwam. Het enige opmerkelijke aan zijn woning was de huur, die niet was gestegen toen de buurt – vlak bij het strand – het air van een betere wijk had gekregen, en het dakterras, dat in de praktijk alleen voor hem was omdat de tweede etage leegstond en op de eerste een vrouw van bijna zeventig woonde, de eigenaresse, die helemaal geen zin had om trappen te klimmen. Hij had het dakterras samen met Ruth opgeknapt, het deels overdekt, planten neergezet, die nu stonden weg te kwijnen, en een tafel met stoelen om er op zomeravonden te kunnen eten. Sinds Ruth was vertrokken was hij er bijna niet meer geweest.

De deur van de eerste etage ging precies op het moment dat hij langsliep open, en Carmen, de eigenaresse, kwam naar buiten om hem te begroeten.

‘Héctor,’ zei ze lachend. Zoals altijd bedacht hij dat hij later net zo opgewekt als deze aardige vrouw zou willen zijn. Of beter nog: dat hij iemand zoals zij aan zijn zijde zou willen hebben. Hij bleef staan en gaf haar enigszins onhandig een kus op haar wang. Zulke blijken van tederheid gingen hem nooit zo goed af. ‘Gisteren hoorde ik gestommel boven, maar ik dacht dat je wel moe zou zijn van de reis. Wil je een kopje koffie? Ik heb net gezet.’

‘Begin je me alweer te vertroetelen?’

‘Wat een onzin,’ antwoordde ze beslist. ‘Voor je de straat op gaat moet je goed ontbijten. Kom naar de keuken.’

Héctor volgde haar gehoorzaam. Het huis rook naar verse koffie. 'Ik heb je koffie gemist, Carmen.'

Terwijl ze een grote kop koffie voor hem inschonk, waar ze een paar druppels melk en een lepeltje suiker aan toevoegde, keek ze hem met gefronste wenkbrauwen aan.

'Ja, voor je de straat op gaat moet je goed ontbeten hebben ... en goed geschoren zijn,' zei ze nadrukkelijk.

'Alsjeblieft, wees niet zo hard voor me, Carmen. Ik ben net thuis,' smeekte hij.

'En gedraag jij je niet als een slachtoffer. Hoe gaat het trouwens met je?' Ze keek hem teder aan. 'Hoe was het in je land? Ach, en steek gerust een sigaret op. Ik weet dat je ernaar snakt.'

'Je bent echt geweldig, Carmen.' Hij haalde een pakje sigaretten tevoorschijn en stak er een op. 'Ik kan maar niet begrijpen dat je niet aan de haak bent geslagen door een rijke oude kerel.'

'Dat komt doordat ik helemaal niet van oude kerels hou! Toen ik vijfenzestig werd, keek ik om me heen en zei tegen mezelf: Carmen, zo is het mooi geweest. Sluit je winkel en ga thuis films kijken ... Trouwens, nu ik het daar toch over heb: hier heb je de films terug die je me had uitgeleend. Ik heb ze allemaal gezien,' zei ze vol trots.

De filmcollectie van Héctor zou menig filmfan groen hebben doen zien van jaloezie en liep van de klassieke Hollywood-films, waar Carmen zo dol op was, tot aan de allernieuwste. De films stonden schijnbaar ordeloos in een kast die een hele muur van zijn huis besloeg en wanneer hij niet kon slapen, haalde Héctor er altijd op goed geluk een paar uit om er op de bank naar te gaan liggen kijken.

'Fantastisch,' ging Carmen verder. Ze was een enorme fan van Grace Kelly, op wie ze, naar haar eigen zeggen, leek toen ze jong was. 'Maar probeer maar niet van onderwerp te veranderen. Hoe is het met je?'

Héctor blies langzaam de rook uit en dronk vervolgens zijn koffie op. De blik van die vrouw bood geen enkele mogelijkheid om te ontsnappen: met haar blauwe ogen moest ze heel wat mannen het hoofd op hol hebben gebracht. Carmen behoorde niet tot het slag oude vrouwen dat ervan geniet eindeloos over het verleden te vertellen, maar dankzij Ruth wist Héctor dat ze minstens twee echtgenoten had gehad – 'Ik ben die arme stakkers allang vergeten,' had ze daarbij gezegd – en een minnaar – 'Zo'n schoft die je nooit meer

vergeet.’ Maar desondanks had hij voor haar oude dag gezorgd door haar dat huis met drie etages na te laten, waaraan ze zelfs nog meer zou kunnen verdienen als ze de tweede etage niet voor haar zoon had gereserveerd, die een paar jaar geleden was vertrokken en nooit was teruggekeerd.

Héctor schonk nog een beetje koffie in alvorens antwoord te geven: ‘Jou kan ik niet voor de gek houden, Carmen.’ Hij probeerde te glimlachen maar door zijn vermoeide gezicht en droevige ogen lukte dat niet zo best. ‘Vergeef me dat ik het zo zeg, maar het is één grote klotezooi. En dat is het al een hele tijd.’

Dossier 1231-R.

H. Salgado

Nog niet afgesloten.

Deze drie regeltjes stonden met zwarte stift op een geel papiertje geschreven dat op een map van dezelfde kleur was geplakt. Zonder ze te lezen sloeg commissaris Savall meteen de map open en begon erin te bladeren. Alsof hij de inhoud niet al uit zijn hoofd kende. Verklaringen. Processen-verbaal. Medische rapporten. Grof politiegeweld. Foto’s van de verwondingen die door dat vreselijke pak slaag waren veroorzaakt. Foto’s van dat arme Nigeriaanse meisje. Foto’s van de woning in de Raval-buurt waar de meisjes opgesloten zaten. Zelfs een paar krantenknipsels; sommige – niet veel, godzijdank – deden op een wel heel speciale, hetzerige manier verslag van de gebeurtenissen door erg veel nadruk te leggen op zaken als onrechtvaardigheid, racisme en machtsmisbruik. De commissaris sloeg de map hard dicht en keek naar de klok op zijn bureau. Het was tien over negen. Nog vijftig minuten. Hij was net een stukje naar achteren geschoven met zijn stoel om zijn benen te kunnen strekken, toen er iemand op de deur klopte en vrijwel onmiddellijk binnenkwam.

‘Is hij er al?’ vroeg de commissaris.

De vrouw die zijn kantoortje was binnengekomen schudde haar hoofd zonder te vragen wie hij bedoelde en legde haar handen heel langzaam op de rugleuning van de stoel die voor het bureau stond. Ze keek hem recht aan en zei: ‘Wat denk je eigenlijk tegen hem te gaan zeggen?’ De vraag klonk als een beschuldiging, als een kort spervuur van woorden.

Savall haalde bijna onmerkbaar zijn schouders op.

‘Precies wat we weten. Wat wil je anders dat ik tegen hem zeg?’

‘Nou dat klinkt geweldig.’

‘Martina ...’ begon hij, met de bedoeling haar onverbiddelijk het zwijgen op te leggen, maar omdat hij haar erg waardeerde was hij niet in staat kwaad te worden en veranderde hij van toon. ‘Ik kan geen kant op, verdomme.’

Ze gaf echter niet op. Nadat ze de stoel een eindje naar achteren had getrokken, ging ze zitten en ze schoof naar het bureau toe.

‘Wat willen ze nog meer? Die kerel is inmiddels uit het ziekenhuis ontslagen. Hij zit thuis en is weer even hard bezig met zijn kwakzalverij als eerst ...’

‘Hou je mond, Martina!’ riep Savall. Hij was even volkomen van zijn stuk gebracht en het zweet liep van zijn voorhoofd. En dat terwijl hij zich toen hij vanochtend was opgestaan had voorgenomen zijn kalmte te bewaren. Maar hij was ook maar een mens. Hij sloeg opnieuw de gele map open en haalde de foto’s eruit. Die legde hij een voor een op tafel, alsof het de winnende kaarten in een pokerspel waren. Een gebroken kaak. Twee gekneusde ribben. Hoofd- en buikwonden. Een gezicht vol blauwe plekken. En dat alleen maar omdat Héctor zich niet had kunnen inhouden en even bij die klootzak op bezoek was gegaan. Het was nog een geluk bij een ongeluk dat hij geen inwendige bloedingen had opgelopen, want bij dat vreselijke pak slaag dat hij hem gegeven had was dat niet ondenkbaar geweest.

Martina wist dat allemaal. Ze wist ook dat als zij in zijn schoenen had gestaan, ze precies hetzelfde zou hebben gezegd. Maar als er iets was wat onderinspecteur Martina Andreu typeerde, dan was het wel haar onverbiddelijke trouw aan haar familie, collega’s en vrienden. Voor haar was de wereld in twee duidelijk onderscheiden groepen verdeeld: de mensen die ze als de hare beschouwde en de rest. Héctor Salgado behoorde ongetwijfeld tot de eerste groep. Vandaar dat ze op hoge toon in de tegenaanval ging, met een stem waarin een vreselijke minachting doorklonk en die haar baas meer irriteerde dan de foto’s die hij op het bureau had uitgestald: ‘Waarom haal je die andere foto’s niet voor de dag, die van dat meisje? Waarom laat je niet zien wat die zwartjoekel met dat arme meisje heeft uitgehaald?’

Savall zuchtte diep.

‘Let een beetje op je woorden,’ zei hij. De ergernis stond op Martina’s gezicht te lezen. ‘Dat is wel het laatste wat we nu kunnen gebruiken. En wat er met dat meisje is gebeurd rechtvaardigt op geen enkele manier Héctors agressie. Dat weten we allemaal. En wat nog erger is: de advocaat van die klootzak ook.’ Hij dempte zijn stem; hij werkte al heel wat jaren met Andreu samen en hij vertrouwde haar meer dan wie ook van zijn ondergeschikten. ‘Eergisteren was die hier namelijk op bezoek.’

Martina trok een wenkbrauw op.

‘Ja, zijn advocaat ... ik ben even zijn naam kwijt. Ik heb hem simpelweg voor het blok gezet: óf hij trekt de aanklacht tegen Salgado in, óf zijn cliënt krijgt voortdurend bewaking van een agent, zelfs wanneer hij naar de wc gaat.’

‘En?’ vroeg Martina, en ze leek het respect voor haar baas te hebben hervonden.

‘Hij zei dat hij met hem moest overleggen. Ik heb echt geprobeerd hem het mes op de keel te zetten. Off the record, natuurlijk. Hij had me toegezegd om me deze ochtend voor tien uur te bellen.’

‘En als die klootzak akkoord gaat, wat heb je hem dan in ruil daarvoor beloofd?’

Savall kreeg geen tijd om te antwoorden. De telefoon op zijn bureau klonk als een wekker die afging. Hij gebaarde de onderinspecteur dat ze stil moest blijven en nam de hoorn van de haak.

‘Ja?’ zei hij terwijl hij heel even een verwachtingsvol gezicht trok, dat echter meteen weer even geërgerd stond als daarvoor. ‘Nee, nee! Ik kan nu niet. Ik bel je straks terug.’

Terwijl hij de hoorn hard op de haak smeedt zei hij tegen de onderinspecteur: ‘Joana Vidal.’

Martina zuchtte diep.

‘Al weer?’

De commissaris haalde zijn schouders op.

‘Er is niets nieuws toch?’

‘Nee, niets. Heb je het rapport gelezen? Het is zo klaar als een klontje. De jongen werd ergens door afgeleid en is uit het raam gevallen. Gewoon vette pech.’

Savall knikte instemmend.

‘Een goed rapport, trouwens. Er ontbrak echt niets aan. Was dat niet van onze nieuwe collega?’

‘Inderdaad. Ik heb het haar wel over laten doen, maar uiteindelijk

was het goed.’ Martina glimlachte. ‘Het is een slim meisje.’

Wanneer inspecteur Andreu iemand prees moest je dat heel serieus nemen.

‘Haar curriculum is perfect,’ zei de commissaris. ‘De beste van haar lichting, uitstekende referenties van haar superieuren, cursussen in het buitenland ... Zelfs Roca, die altijd bikkelhard is tegen nieuwelingen, heeft een lovend rapport over haar geschreven. Als ik me goed herinner, had hij het erover dat ze een aangeboren talent voor onderzoek heeft.’

Net toen Martina op het punt stond een van haar sarcastische feministische opmerkingen over het talent en het gemiddelde IQ van de mannelijke en vrouwelijke agenten van het korps te maken, rinkelde de telefoon opnieuw.

Precies op hetzelfde moment ging de jonge agent Leire Castro er in de kantine van het politiebureau toe over om behendig een van haar opvallendste karaktertrekken uit te leven: nieuwsgierigheid. Ze besloot een kopje koffie te nemen met een collega die al wekelang steeds tersluiks naar haar had geglimlacht. Het leek een geschikte vent, zei ze bij zichzelf, en ze voelde zich dan ook een beetje schuldig dat ze hem gebruikte om naar inspecteur Salgado te vissen. Maar al vanaf het moment dat ze op het hoofdbureau op de Plaza de Espanya was komen werken, had ze slechts met grote moeite haar nieuwsgierigheid naar het raadsel Héctor Salgado weten te bedwingen. En nu, nu hij elk ogenblik weer kon verschijnen, kon ze zich echt niet langer meer inhouden.

Nadat ze koffie hadden ingeschonken en wat beleefdheden hadden uitgewisseld, viel Leire dan ook met de deur in huis. Tenslotte kon ze het zich ook niet permitteren om een halfuur lang in de kantine te blijven zitten kletsen.

‘En hoe is hij? Inspecteur Salgado, bedoel ik,’ vroeg ze, terwijl ze haar beste glimlach liet zien en haar verlangen naar een sigaret in de kiem smoorde.

‘Ken je hem niet dan? Ach, natuurlijk, jij bent hier begonnen toen hij op vakantie ging.’

Leire knikte.

‘Ik weet niet goed wat ik je moet vertellen,’ ging haar collega verder. ‘Een heel gewone vent – althans – dat leek zo.’

Hij lachte even. ‘Met Argentijnen weet je het maar nooit.’

Leire probeerde haar teleurstelling zo goed mogelijk te verbergen. Ze had een hekel aan gemeenplaatsen en deze kerel met zijn vriendelijke glimlach had voor haar dan ook al meteen een paar punten verspeeld. Dat moest hij gemerkt hebben, want hij sloofde zich echt uit om haar nog meer te vertellen.

‘Als je me een paar dagen voor dit alles gebeurde naar hem had gevraagd, zou ik hebben gezegd dat hij een rustige man was. Hij verhief nooit zijn stem. Efficiënt. Een beetje nors, maar geduldig. Ongetwijfeld een goede agent ... Erg consciëntieus, zoals een echte politieman betaamt. Maar plotseling heeft hij een black-out gekregen en is volkomen door het lint gegaan. Eerlijk gezegd waren we allemaal stomverbaasd. Ons imago is toch al niet zo goed, maar als een agent op deze manier buiten zijn boekje gaat wordt het er natuurlijk niet beter op.’

Daar had hij inderdaad gelijk in, dacht Leire. En omdat haar collega even zweeg vroeg ze meteen: ‘Wat is er gebeurd dan? Ik heb iets in de krant gelezen maar ...’

‘Nou, hij is echt over de schreef gegaan,’ zei haar collega, die hier een duidelijke mening over leek te hebben. ‘Niemand zegt dat hardop omdat hij inspecteur is en de commissaris hem erg waardeert, maar het is echt zo. Hij heeft die kerel half doodgeslagen. Ze zeggen dat hij daarna zijn ontslag heeft ingediend, maar de commissaris wilde daar niets van weten. In plaats daarvan heeft hij hem een maand met vakantie gestuurd, zodat hij tot bedaren kon komen. En het moet worden gezegd dat de pers zich vrij rustig heeft gehouden over deze zaak. Het had in elk geval nog veel erger gekund.’

Leire nam nog een slokje van haar koffie. Die smaakte haar niet goed. Ze snakte naar een sigaret, maar ze had besloten er pas na de lunch een op te steken en dat duurde nog zeker vier uur. Ze haalde diep adem in de hoop zo haar hevige verlangen naar nicotine te kalmeren. Maar dat trucje hielp niet veel. Haar collega gooide zijn plastic bekertje in de vuilnisbak.

‘Als het moet ontken ik alles wat ik je heb verteld,’ zei hij met een glimlach. ‘Je kent dat: allen voor één en één voor allen, zoals de drie musketiers. Maar dit is toch echt iets wat niet helemaal in de haak is. Nu moet ik gaan: de plicht roept.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze afwezig. ‘Tot ziens.’

Ze bleef nog even in de kantine zitten nadenken over wat ze in de

krant over de zaak van inspecteur Salgado had gelezen. In maart, nauwelijks vier maanden geleden, had Héctor Salgado een operatie geleid tegen vrouwenhandel. Zijn team zat al minstens een jaar achter een bende aan die jonge meisjes uit Afrika haalde, vooral uit Nigeria, om hen in bordelen in verschillende buurten van Barcelona te stoppen. Hoe jonger, hoe beter, natuurlijk. De meisjes uit Oost-Europa en Zuid-Amerika waren inmiddels niet meer zo in trek, omdat ze te slim en te veeleisend waren. De klanten wilden timide, jonge negerinnen om hun laagste lusten te kunnen botvieren, terwijl de handelaars zelf deze meisjes, die analfabeet waren en erg gedesoriënteerd, veel makkelijker onder de duim konden houden. Omdat de meisjes in vreselijk armoedige omstandigheden leefden, wisten de handelaars hen eenvoudig met de vage belofte van een betere toekomst mee te lokken. Maar dat was natuurlijk pure onzin. Soms vroeg Leire zich af hoe die meisjes zo blind konden zijn. Hadden ze ooit weleens een meisje dat vóór hen was vertrokken terug zien keren als een rijke vrouw, in staat om haar familie van de armoede te verlossen? Niet dus; het ging hier slechts om een vlucht vooruit, een wanhoopsdaad waartoe velen door hun eigen ouders en echtgenoten werden gedwongen, zonder dat ze iets te kiezen hadden. De meisjes reisden ongetwijfeld bang, maar hoopvol naar Europa, om uiteindelijk in een smerig kamertje te belanden waar hun in één klap duidelijk werd dat hoop niet voor hen was weggelegd. Er wachtte hun geen beter leven, maar alleen overleven. En de smeerlappen die hen in handen hadden, een bende criminelen en voormalige prostituees, peperden hun op alle mogelijke manieren in waarom ze eigenlijk hier waren en welke afschuwelijke verplichtingen ze hadden.

Haar mobieltje vibreerde in haar broekzak. Het knipperende rode lichtje duidde op een sms'je. Toen ze de naam van de afzender zag, moest ze glimlachen: Javier. Een meter tachtig, donkere ogen, precies de goede hoeveelheid haar op zijn bruinverbrande borst en een getatoeëerde poema op zijn onderbuik. En bovendien was hij ook nog eens aardig, dacht Leire, terwijl ze het sms'je begon te lezen: HOI, IK BEN NET WAKKER EN JE BENT ER AL NIET MEER. WAAROM VERDWIJN JE STEEDS ZONDER IETS TE ZEGGEN? ZIEN WE ELKAAR VANAVOND WEER EN BRENG JE ME DAN MORGENOCHTEND ONTBIJT OP BED? IK MIS JE. KUSJES.

Leire bleef eventjes naar haar mobieltje staren. Nou die Javier laat

er geen gras over groeien. Ongetwijfeld was het een geweldige knul, hoewel niet al te snugger. En van vroeg opstaan hield hij ook al niet, dacht ze, terwijl ze op haar horloge keek. Bovendien was er door zijn sms'je bij haar een welbekend alarm afgegaan, iets waar ze niet zomaar even overheen wilde stappen: zo'n licht dat onmiddellijk aanflitste bij mannen die al meteen na een paar liefdesnachten kappers kregen en van haar eisten dat ze hun ontbijt op bed bracht. Gelukkig waren dat er maar weinig. De meesten accepteerden zonder problemen het spel dat zij openlijk speelde: dat van gezond seksueel verkeer zonder moeilijk te doen of vragen te stellen. Maar altijd zat er wel eentje bij, zoals Javier, die dat blijkbaar niet helemaal begreep. Dat was jammer, dacht ze, terwijl ze razendsnel een antwoord schreef waaruit moest blijken dat hij precies tot de kleine groep mannen behoorde waar zij niets van moest hebben. VANAVOND KAN IK NIET. TROUWENS, ONTBIJT IS NIET BIJ DE OVERNACHTING INBEGREPEN. DUS JE KUNT MAAR BETER EEN ANDER HOTEL ZOEKEN! Ze herlas het sms'je en in een aanval van medelijden wiste ze de zin over het zoeken van een ander hotel. Dat was alleen maar onnodige wreedheid, sprak ze zichzelf vermanend toe. Ze verstuurde het sms'je en hoopte maar dat Javier zou begrijpen dat ze hem niet meer wilde zien, maar voordat ze haar koffie opdronk zette ze voor alle zekerheid toch maar haar mobieltje uit. Bij de laatste slok, die al lauwwas, keerde haar maag zich om. Zweetdruppels parelden op haar voorhoofd. Voor de tweede keer haalde ze diep adem, terwijl ze dacht dat ze het nu toch niet langer meer kon uitstellen. De misselijkheid die ze de laatste tijd steeds 's ochtends voelde moest een oorzaak hebben. Vandaag nog ga je naar de apotheek, beval ze zichzelf, hoewel ze donders goed wist dat dat eigenlijk niet nodig was. Dat het antwoord op haar vraag besloten lag in het verrukkelijke weekend dat ze een maand geleden had gehad.

Langzaam herstelde ze zich en een paar minuten later was ze in staat om naar haar bureau terug te lopen. Net toen ze achter haar computer ging zitten en aan de slag wilde gaan, zag ze dat er iemand het kantoor van commissaris Savall binnenging.

De man die al bij de commissaris in het kantoor zat toen Héctor Salgado binnenkwam probeerde zijn brood te verdienen als advocaat, maar door al zijn gestuntel leek hij geen erg rooskleurige

toekomst te hebben. Het was duidelijk dat hij zich in de hoek gedreven voelde doordat zowel de commissaris als de inspecteur hem voortdurend het vuur na aan de schenen legde.

Voor de vierde keer in tien minuten wiste Damián Fernández met hetzelfde verfrommelde papieren zakdoekje het zweet van zijn voorhoofd alvorens te antwoorden op een vraag.

‘Dat heb ik u al verteld. Eergisteren, om negen uur ’s avonds, ben ik bij dokter Omar geweest.’

‘En hebt u hem mijn voorstel overgebracht?’

Héctor wist niet over welk voorstel Savall het had, maar hij kon zich daar wel iets bij indenken. Hij keek zijn baas dan ook instemmend aan, al bleef in zijn ogen nog altijd woede zichtbaar. Elke deal met die klootzak, zelfs als hij daardoor zijn eigen hachje kon redden, sneed dwars door zijn ziel.

Fernández knikte en maakte de knoop van zijn stropdas wat losser, alsof hij dreigde te stikken.

‘Woord voor woord,’ zei hij bijna rochelend. ‘Ik heb hem verteld ... dat er eigenlijk geen enkele reden is om dat voorstel te accepteren. U hebt namelijk praktisch geen bewijs tegen hem.’ De advocaat moest de woede van het gezicht van de commissaris hebben afgelezen, want hij begon zichzelf onmiddellijk te rechtvaardigen: ‘Dat is gewoon de waarheid. Nu dat meisje dood is, valt onmogelijk te achterhalen of ze het slachtoffer is geworden van vrouwenhandel ... En zelfs van malafide praktijken kunt u Omar niet beschuldigen, want hij is niet eens arts. Op die manier zou u alle kaartleggers, kwakzalvers en wichelaars van Barcelona moeten arresteren ... en daar hebt u niet eens genoeg celruimte voor. Desondanks,’ bracht hij haastig naar voren, ‘heb ik hem duidelijk voorgehouden dat de politie erg vasthoudend kan zijn en dat het, omdat hij intussen is hersteld van het pak slaag dat hij had gekregen,’ – en bij deze woorden wierp hij een vluchtige blik in de richting van inspecteur Salgado, die geen spier vertrok – ‘misschien maar beter is om de hele zaak te vergeten ...’

De commissaris slaakte een zucht van verlichting.

‘U hebt hem dus weten te overtuigen?’

‘Ik dacht van wel ... Nou, ja,’ krabbelde hij terug, ‘in feite heeft hij alleen gezegd dat hij erover na zou denken en dat hij me de volgende dag zou bellen om me een antwoord te geven.’

‘Maar dat heeft hij niet gedaan.’

‘Nee. Ik heb gisteren verschillende keren naar zijn praktijk gebeld, maar hij nam niet op. Dat verbaast me overigens niet, want wanneer de dokter aan het werk is neemt hij nooit de telefoon op.’

‘Dus bent u hem vanmorgen vroeg maar gaan opzoeken.’

‘Ja. Tenslotte had ik een afspraak met u, en tja ...’ zei hij weifelend, ‘ik heb nu ook niet zoveel te doen.’

Nee, en dat zal ook wel zo blijven, dachten Savall en Salgado tegelijk, zonder dat hardop te zeggen.

‘En om negen uur bent u bij hem langsgegaan.’

Fernández knikte. Hij moest slikken. Dat hij bleek zag was nog zacht uitgedrukt.

‘Hebt u een glaasje water voor me?’

De commissaris zuchtte diep.

‘Hierbinnen niet. We zijn bijna klaar. Gaat u alstublieft door, meneer Fernández.’

‘Het was nog geen negen uur. De bus ging sneller dan normaal en ...’

‘Komt u ter zake, alstublieft!’

‘Ja, ja. Wat ik bedoel is dat ik, ook al was ik te vroeg, naar zijn huis ben gegaan. Maar toen ik op het punt stond aan te bellen, zag ik dat de deur op een kier stond.’ Hij stopte even. ‘Nou ja, ik dacht dat ik wel door kon lopen; tenslotte had het best zo kunnen zijn dat hem iets overkomen was.’ Opnieuw moest hij slikken, en het papieren zakdoekje rafelde uiteen toen hij probeerde het zweet af te vegen. ‘Het rook ... Het rook vreemd. Een rottingslucht. Ik riep zijn naam terwijl ik naar het kantoor aan het eind van de gang liep ... Ook de deur daarvan stond op een kier en ... ik duwde hem langzaam verder open. Mijn lieve god!’

De rest had hij de commissaris al aan het begin verteld, toen Héctor Salgado er nog niet was. De varkenskop op het bureau. Alles onder het bloed. En van de dokter zelf geen spoor te bekennen.

‘Dat ontbrak er nog maar aan,’ mompelde de commissaris zodra de zenuwachtige advocaat de deur uit was. ‘De kranten duiken natuurlijk weer onmiddellijk als aasgieren boven op ons.’

Héctor dacht dat gieren altijd erg omzichtig op hun prooi af gingen, maar hield wijselijk zijn mond. Hoe dan ook, hij kreeg geen tijd om een opmerking te maken, want Savall had onmiddellijk de hoorn van de haak genomen en toetste een nummer in.

Even later stapte onderinspecteur Andreu het kantoor binnen.

Martina wist niet wat er aan de hand was, maar omdat het gezicht van haar baas niet veel goeds voorspelde ging ze – na Héctor met een knipoogje te hebben begroet – onmiddellijk zitten om naar hem te luisteren. Als het nieuws haar net zo verraste als hen, wist ze dat erg goed verborgen te houden. Ze luisterde aandachtig en stelde een paar goede vragen, alvorens ze de orders ging uitvoeren die de commissaris haar gaf. Héctor keek haar na terwijl ze naar buiten liep. Hij schrok op toen Savall plots zijn naam zei.

‘Héctor. Luister eens goed naar me want ik vertel het je maar één keer. Ik heb mijn eigen positie voor jou op het spel gezet. Ik heb je tegenover de pers en mijn superieuren verdedigd. Ik heb alle mogelijkheden aangegrepen om deze zaak in de doofpot te stoppen. En ik heb die kerel bijna zo ver dat hij zijn aanklacht intrekt. Maar als jij naar zijn huis gaat of je met het onderzoek bemoeit, ook al is het maar één minuut, dan houdt alles op. Is dat duidelijk?’

Héctor sloeg zijn benen over elkaar. Aan zijn gezicht was te zien dat hij diep nadacht.

‘Nou, ik ben anders degene wiens kop kan gaan rollen,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ben je het dan niet met me eens dat ik ook het recht heb om te beslissen waarom hij wordt afgehakt?’

‘Dat recht heb je verspeeld, Héctor. De dag dat je die klootzak een pak slaag hebt gegeven heb je dat verspeeld. Je weet dat je in de fout bent gegaan en nu zul je ook de consequenties moeten dragen.’

Héctor wist dat natuurlijk erg goed maar op dat moment maakte het hem helemaal niets meer uit. Berouw had hij al evenmin: de aframmeling die hij die kerel had gegeven leek hem terecht en verdiend. Het was alsof hij plots was teruggekeerd naar zijn jeugd in een buurt in Buenos Aires waar meningsverschillen met een paar klappen werden opgelost bij de deur van de school, je thuiskwam met een gescheurde lip en je met het smoesje moest aankomen dat je bij het voetballen keihard een bal in je gezicht had gekregen. Hij had nog altijd een beetje de opstandigheid van de puber, iets wat absurd was en volkomen ongepast voor een agent die kortgeleden drieënveertig was geworden.

‘En dat meisje is iedereen natuurlijk allang vergeten?’ vroeg Héctor verbitterd. Een zwakke verdediging, maar het was de enige die hij had.

‘Wanneer dringt het eindelijk eens tot die botte hersens van je

door, Salgado,' zei Savall, die tegen wil en dank zijn stem verhieft, 'dat je volkomen buiten je boekje bent gegaan? Voor zover we weten is er helemaal geen contact geweest tussen die dokter Omar en het meisje nadat we de woning waren binnengevallen waar de meisjes opgesloten zaten. We kunnen zonder dat meisje trouwens niet eens bewijzen dat er voor die tijd contact tussen hen is geweest. Ze was naar een opvanghuis voor minderjarigen overgebracht. En op de een of andere manier kreeg ze daar de kans om ... dit te doen.'

Héctor knikte.

'Ik ken de feiten, baas.'

Maar de gruwelijkheid van de feiten tartte elke beschrijving. Zoals haar gezicht, waarin, ook al was ze dood, een verschrikkelijke angst tot uitdrukking kwam. Kira was nog geen vijftien en praatte geen woord Spaans, en al evenmin een andere Europese taal, en desondanks had ze het nieuws gehaald. Ze was klein en erg slank, en in haar gladde poppengezicht schitterden een paar felle ogen, waarvan de kleur het midden hield tussen amber en kastanje en die Héctor erg bijzonder leek. Voor Kira uit haar land was vertrokken, op zoek naar een betere toekomst, had ze zoals de andere meisjes deelgenomen aan een ritueel dat *ju-ju* heette. Daarbij moesten ze eerst water drinken dat was gebruikt bij een lijkwassing en vervolgens moesten ze schaamhaar of menstruatiebloed afstaan, dat op een altaar werd geofferd. Door dit ritueel verbonden ze zich ertoe de vrouwenhandelaars niet aan te geven, de reissom te betalen en zonder tegenstand te gehoorzamen. Meisjes die zich daar niet aan hielden stond een verschrikkelijke dood te wachten en vaak moesten ook achtergebleven familieleden het ontgelden. Dit lot had Kira moeten ondergaan en niemand had ooit vermoed dat er uit haar broodmagere lichaam zoveel bloed kon vloeien.

Héctor probeerde het beeld uit zijn gedachten te bannen, hetzelfde beeld waardoor hij eerder razend was geworden en dokter Omar was gaan opzoeken met de bedoeling hem helemaal in elkaar te slaan. De naam van de dokter was tijdens het onderzoek al verschillende keren gevallen, omdat hij zogenaamd over de gezondheid van de meisjes waakte. De angst die de meisjes vertoonden wanneer ze de naam van de 'dokter' hoorden, wees er echter op dat zijn activiteiten heel wat meer inhielden dan louter medische verzorging. Niet één van hen durfde ook maar iets te zeggen over deze sluwe kerel, die de meisjes een voor een of met twee tegelijk in zijn

praktijk ontving. De zwaarste beschuldiging die men hem ten laste kon leggen was dat hij nergens naar had gevraagd en op zulke gronden kon die kwakzalver, die in zijn dubieuze praktijk illegale immigranten hielp, natuurlijk nooit worden veroordeeld.

Maar Héctor had zich daarbij niet kunnen neerleggen en had het jongste en bangste meisje uitgekozen om haar met hulp van een tolk onder druk te zetten meer over dokter Omar te vertellen. Maar het enige wat hij uit haar had weten te krijgen – en dat op fluistertoon – was dat hij haar had onderzocht om te weten of ze nog maagd was en om haar er tussen neus en lippen door aan te herinneren dat ze precies moest doen wat de heren van haar verlangden. Dat was alles. De volgende dag werd ze gevonden in een plas bloed en met een schaar in haar hand, waarmee ze zichzelf verschrikkelijk had toegetakeld. In de achttien jaar dat Héctor bij de politie werkte had hij nog nooit zoiets afschuwelijks gezien en dat terwijl hij toch junks met volledig geperforeerde armen en slachtoffers van allerlei soorten geweldsmisdrijven onder ogen had gehad. Dit sloeg echt alles. Rond het verminkte lichaam van Kira hing een akelige, sinistere sfeer die met geen pen te beschrijven viel en die slechts met die van nachtmerries te vergelijken was.

‘Nog iets anders,’ ging Savall verder, alsof ze het zonder enige discussie eens waren over het vorige punt. ‘Voordat je weer aan de slag kunt, zul je eerst een paar keer naar de politiepsycholoog moeten. Daar kom je niet onderuit. Je eerste afspraak is morgenochtend om elf uur. Laat dus alsjeblieft duidelijk zien dat je bij je volle verstand bent. En scheer je.’

Héctor protesteerde niet. Wat zijn baas hem zojuist had verteld, wist hij namelijk al. Ondanks alle goede voornemens die hij zich tijdens de lange vlucht naar Barcelona had gemaakt, kon het hem plotseling allemaal niets meer schelen. Behalve dan die bloederige varkenskop.

‘Kan ik gaan?’ vroeg hij.

‘Een ogenblikje nog. Ik verbied je om ook maar iets tegen de pers te zeggen. Jouw zaak is nog lang niet opgelost en je mag je er niet over uitlaten. Is dat duidelijk?’

Toen Savall zag dat Héctor knikte, slaakte hij een zucht van verlichting en glimlachte. Héctor stond op om weg te gaan, maar de commissaris leek nog altijd niet bereid om hem te laten gaan.

‘Hoe was het in Buenos Aires?’

‘Ach ... soms heb je de indruk dat de stad elk moment in elkaar kan storten, maar uiteindelijk blijft alles toch gewoon overeind staan.’

‘Het is een fantastische stad! En je bent een stuk dikker geworden!’

‘Te veel barbecues – elke zondag had ik er wel eentje bij een van mijn vrienden. Het is moeilijk om nee te zeggen.’

De telefoon op Savalls bureau ging opnieuw over en Héctor wilde van de gelegenheid gebruikmaken om te vertrekken.

‘Wacht even, nog niet weggaan. Ja ...? Verdomme ...! Zeg haar dat ik haar meteen bel ... Nou, dan zeg je het nog maar een keer!’ Savall gooide woedend de hoorn op de haak.

‘Problemen?’ vroeg Héctor.

‘Wat zou het leven zijn zonder problemen?’ antwoordde Savall terwijl hij even zweeg. Dat deed hij meestal wanneer hij plotseling een idee kreeg en een momentje nodig had om dat onder woorden te brengen. ‘Luister,’ zei hij heel langzaam, ‘ik geloof dat er iets is wat je voor me zou kunnen doen. Iets wat tussen ons moet blijven.’

‘Wil je soms dat ik iemand een pak slaag geef? Daar draai ik mijn hand niet voor om.’

‘Hè?’ vroeg Savall afwezig, omdat hij nog altijd in gedachten was verzonken. ‘Ga zitten.’ Daarop haalde hij diep adem en knikte met een tevreden glimlach, alsof hij zojuist het licht had gezien. ‘Ik werd daarnet gebeld door Joana Vidal.’

‘Het spijt me, maar ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Ja, jij was er al niet meer toen dit is gebeurd. Het was in de Sint-Jansnacht.’ Savall schoof een paar dossiers opzij tot hij vond wat hij zocht. ‘Marc Castells Vidal, negentien jaar. Hij hield een klein feestje in zijn huis, alleen met een paar vrienden. Op een bepaald moment is hij uit zijn raam gevallen. Hij was op slag dood.’

‘Het Superman-complex na een paar lijntjes coke?’

‘Er zijn geen drugs in zijn bloed gevonden. Alcohol wel, maar niet heel erg veel. Klaarblijkelijk had hij de gewoonte om op de vensterbank een sigaret te roken. Misschien verloor hij zijn evenwicht en is hij gevallen; misschien is hij gesprongen ... Het was een rare jongen.’

‘Op hun negentiende zijn alle jongens raar.’

‘Maar ze vallen niet zomaar uit het raam,’ antwoordde Savall. ‘Het punt is dat Marc Castells de zoon was van Enric Castells. Die naam zegt je toch wel wat, of niet soms?’

Héctor dacht even na alvorens antwoord te geven.

‘Vaagjes ... Een ondernemer of een politicus, is het niet?’

‘Allebei. Hij was directeur van een bedrijf met meer dan honderd werknemers. Vervolgens stortte hij zich als makelaar op de huizenmarkt, en hij was een van de weinigen die zich terugtrokken voor die als een zeepbel uit elkaar spatte. En de laatste tijd wordt zijn naam steeds genoemd als mogelijke nummer twee van een politieke partij. Er zit veel beweging in de lijsten voor de volgende verkiezingen en men zegt dat er nieuwe gezichten nodig zijn. Op dit moment is er nog niets bevestigd, maar het is duidelijk dat er een paar rechtse partijen zijn die hem graag op hun lijst zouden willen hebben.’

‘Succesvolle ondernemers verkopen altijd goed.’

‘En nog meer in crisistijd. Nou ja, hoe dan ook, die jongen is uit het raam gevallen, of gesprongen. Punt. Verder is er geen enkele verdenking.’

‘Ja, en?’

‘Nou, zijn moeder wil dat niet aanvaarden. Zij belde net,’ zei Savall terwijl hij Héctor met een veelbetekenende blik aankeek. ‘Ze is de ex van Castells ... Een nogal vervelende geschiedenis. Joana liet haar man en Marc in de steek toen die een of twee was. Ze heeft hem alleen nog teruggezien bij de uitvaart.’

‘Nou, fraaie boel.’

‘Inderdaad. Ik kende Joana trouwens, voordat ze vertrok. We waren vrienden.’

‘Ach, natuurlijk. De oude garde van Barcelona, samen gestudeerd, uiteraard. Ik vergeet altijd hoe sterk jullie aan elkaar verknocht zijn.’

Savall maakte een wegwerpgebaar.

‘Zoals overal. Moet je horen, zoals ik al zei hebben we officieel geen enkele verdenking. Ik kan dan ook niemand op deze zaak zetten, vooral omdat ik toch al zo weinig inspecteurs heb en het zeer waarschijnlijk helemaal niets zal opleveren. Maar ...’

‘Maar ik heb toch niets te doen.’

‘Precies. Je hoeft er heus geen halszaak van te maken. Praat gewoon eens met de ouders en de vrienden van Marc die op het feestje waren. Zorg ervoor dat Joana zekerheid krijgt.’ Savall sloeg zijn ogen neer. ‘Jij hebt ook een zoon. Het enige wat ze vraagt is dat we de dood van haar zoon verder onderzoeken. Alsjeblieft.’

Héctor wist niet goed of zijn baas hem nu om een gunst vroeg of

dacht dat hij dokter Omar nog steeds in het vizier had en daar een stokje voor wilde steken.

Savall reikte hem met een zuur glimlachje het dossier aan.

‘Morgen houden we een bespreking met Andreu. Zij heeft samen met onze nieuwe collega aan deze zaak gewerkt.’

‘Hebben we een nieuwe dan?’

‘Ja, inderdaad, ik heb haar onder de hoede van Andreu geplaatst. Ze is weliswaar niet zo ervaren maar erg intelligent. De eerste in alle tests, een flitsende carrière. De jeugd is onstuitbaar.’

Héctor nam het dossier aan en stond op.

‘Ik ben blij dat je weer bij ons bent,’ zei Savall op plechtige toon. Hij trok echt alle registers open. Zijn gezicht deed Héctor op dat moment aan dat van Robert Duvall denken: vaderlijk, hard, minzaam en een tikkeltje glad. ‘Ik wil dat je me precies op de hoogte houdt van de ontwikkelingen in deze zaak.’ Het enige wat er nog aan ontbrak was dat hij er ‘gedraag je netjes’ of ‘ik hoop dat ik hier geen spijt van krijg’ aan toevoegde.

Ze gaven elkaar de hand.

‘En vergeet niet,’ zei Savall terwijl hij zachtjes in de hand van de inspecteur kneep, ‘deze zaak blijft onder ons.’

Héctor maakte zijn hand los, maar de woorden van de commissaris bleven in zijn hoofd rondzoemen als een dikke bromvlieg die voortdurend tegen een ruit botst.